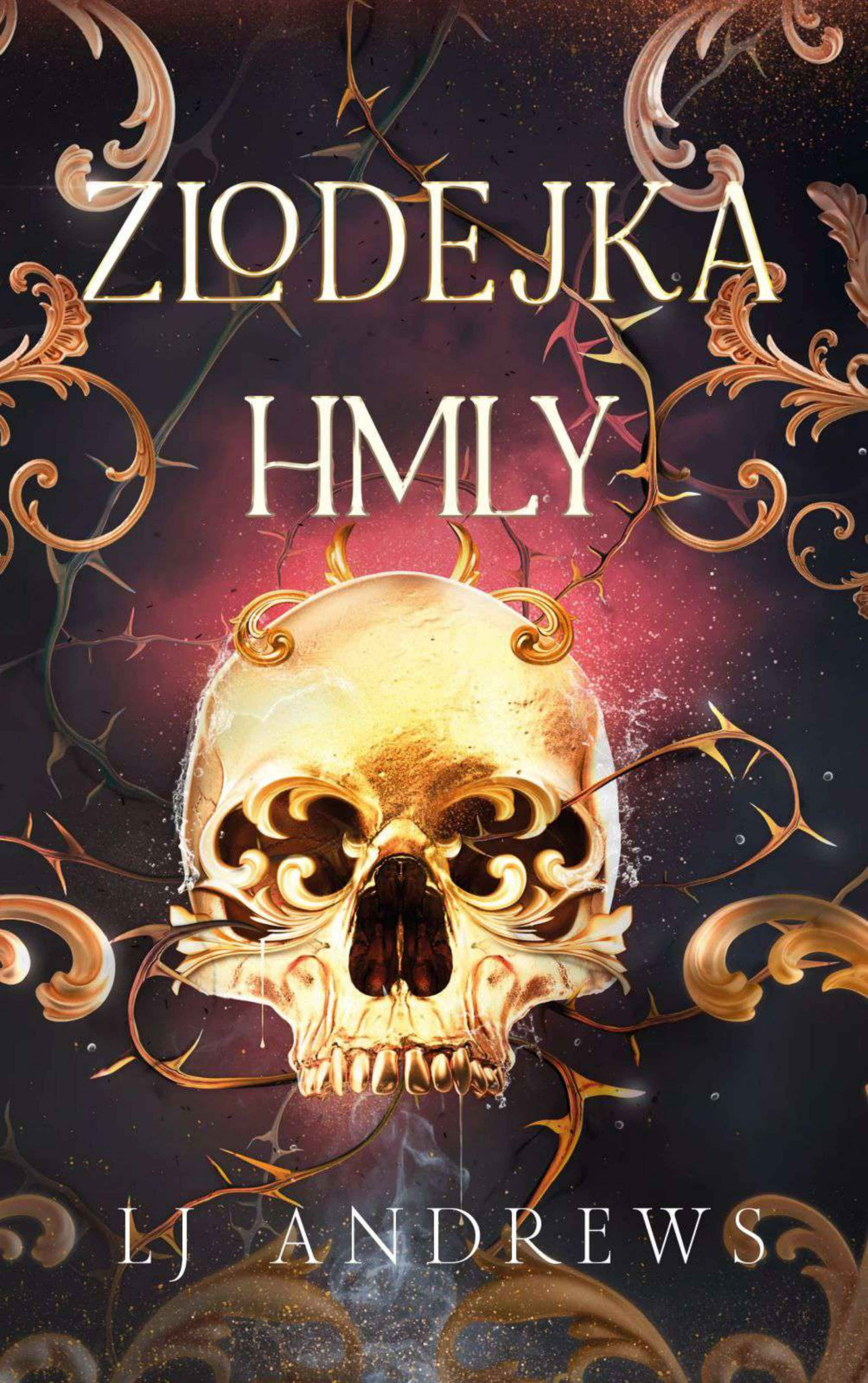

ZIODEJKA

HMLY

LJ ANDREWS

ZLODEJKA HMLY

L. J. Andrews

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu L. J. Andrews: The Mist Thief preložila Diana Ghaniová.
Translation © 2025 by Diana Ghaniová
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

THE MIST THIEF

Copyright © 2024 by LJ Andrews

All rights reserved

Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Cover Design by: MerryBookRound designs

Interior Art: Samaiya Beaumont @samaiya.art; Kate @lepra.art

Maps/Chapter Headers: Eric Bunnell

Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-69010-67-3

EAN 9788069010673

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovat' ani distribuovat' v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

Les himerikou

Skithasi

ruiny Felsiadu

Hir'ouilh haj

Cierny palác

Klochglas

Hinezdó Falhynou

Louechá aréna

Furen

Alverská
krajina

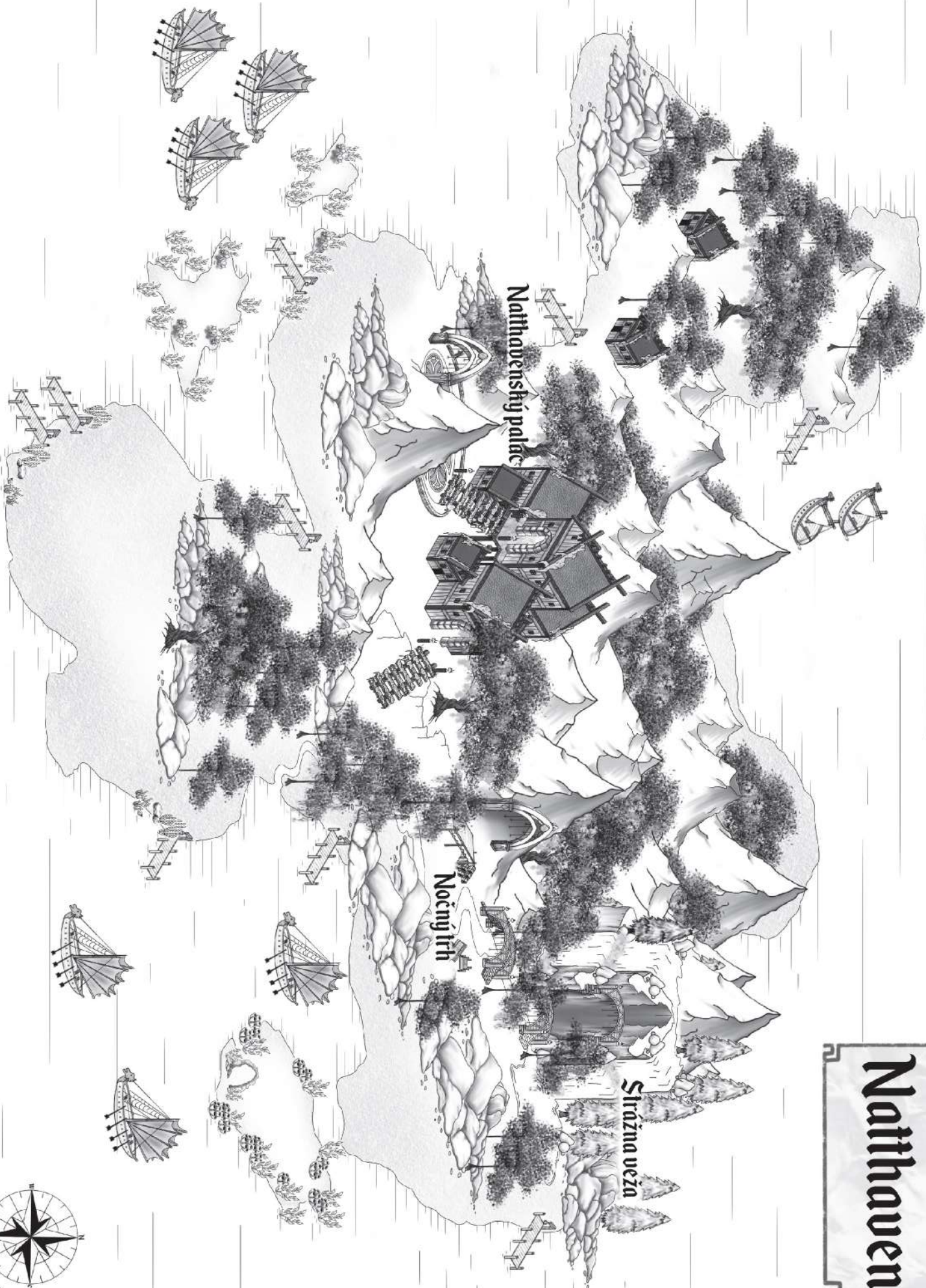

Nathaven

Nathavenský palác

Noční tih

Strážná věž

Venujem sladkým škoricovým osím hniezdam
so spálenými okrajmi.
Bud'te hrôzostrašné, moje drahé.

Varovanie o obsahu

Táto kniha obsahuje scény, ktoré by mohli byť pre niektorých čitateľov a niektoré čitateľky spúšťačmi rôznych reakcií:

Opisy násilia
Zmienky o manipulácii v minulosti
Emocionálne/psychické zneužívanie
Vyhružky násilím
Nejasne daný súhlas v minulosti
Sebapoškodzovanie
Myšlienky na sebapoškodzovanie
Explicitný sexuálny obsah
Krv
Násilie
Ťažké témy
Vražda
Vynútené manželstvo
Strata milovaných v minulosti
Mizogýnnne správanie

Alverovia Mesmerská mágia

HYPNOTICI

Majstri ilúzií, moc čerpajú z vedomých myšlienok

MEDICI

Majstri liečenia, moc čerpajú z prírodnej liečby

PROROCI

Majstri zmyslov, moc čerpajú zo zraku, z chuti
a zo zvuku

ELIXISTI

Majstri alchýmie, moc čerpajú z krvi a bylín

LÁMAČI

Majstri lámania kostí, moc čerpajú z bolesti

ANOMÁLI

Majstri neznámeho, moc čerpajú z pocitov
a kombinácií iných druhov

Elfské klany

KLAN LJOSALFAR

Svetelní elfovia

Privolávajú svetlo skrz slnko, mesačný svit alebo oheň. Niektoré generácie z kráľovskej rodiny dokážu cestovať na krátke vzdialenosti cez svetlo alebo oheň.

KLAN DOKKALFAR

Tieňoví elfovia

Využívajú liečivé vlastnosti rastlín a bylín. Vyrezávajú talizmany a prívesky, ktoré zahánajú choroby.

- * Zriedkavá schopnosť privolať prázdno, ktoré dokáže pohltiť hmotu, takže nezostane nič.
- * Schopnosť brať namiesto privolávať sa považuje za temnú a nebezpečnú.

Doznamenka autorky

Vitajte opäť v temnom svete Večných morí. Dúfam, že sa vám táto kniha a nečakaný vášnivý románik medzi Jonasom a Skadi bude páčiť. Elfská tradícia v tejto knihe používa názvy zo severskej mytológie, ale vo vzhľade, v kultúre a magickom systéme som sa od nej viackrát odklonila.

Zatiaľ čo prvé dve knihy tejto série sa odohrávali prevažne v krajine morských férov, tento príbeh nás zavedie do viacerých krajín, vrátane ríš zo série kníh o prvej generácii *Zničené kráľovstvá*. Série *Zničené kráľovstvá* sleduje príbehy zemských kráľov a kráľovien, na ktorých stojí aj Večné kráľovstvo a ostatné kúty tohto sveta.

Sériu *Zničené kráľovstvá* však nemusíte čítať ako prvú, lebo séria *Večné moria* je napísaná tak, aby sa dala pochopiť aj samostatne. V *Zlodejke hmly* sa však objaví viacero postáv zo *Zničených kráľovstiev*.

Čitatelia a čitateľky, ktorí už prečítali obe série, by mali mať na pamäti, že aby som neprezradila priveľa zo série *Zničené kráľovstvá*, niektoré obľúbené postavy, ktoré neprežili, sa v románe *Zlodejka hmly* nespomínajú. Vedzte, že na nás dávajú pozor z hodovnej siene bohov. Neobviňujte ma z ich neprítomnosti, obviňujte z nej prefíkané sudičky.

Nezáleží na tom, či do tohto sveta vstupujete až teraz, alebo ho už poznáte. Dúfam, že si rovnako užijete triky a intrigy v spoločnosti istých členov kráľovskej rodiny.

Bez ďalších rečí privítajte princa nočných môr a zlodejku hmly.

Zhrnutie deja Večných morí

Zlodejka hmly opisuje vzťah novej dvojice, no hoci je táto kniha napísaná ako samostatná, jej príbeh súvisí s udalosťami v prvých dvoch dieloch série *Večné moria – Večný kráľ* a *Večná kráľovná*.

Pre tých, čo začínajú čítať až v tomto bode alebo si chcú osviežiť pamäť, zhrňam niekoľko udalostí (pozor na spoilery), ktoré sa odohrali v deji *Večnej kráľovnej*.

Férske krajiny pozostávajú zo štyroch kráľovstiev v ríši zemských férov a Večného kráľovstva v ríši morských férov. Zemskí a morskí féri boli kedysi nepriatelia.

Livia Ferus, dcéra jedného zo zemských kráľov, sa po únose zaľúbila do morského kráľa Erika Krvavca. Zradcovia z *Večného kráľovstva* však uniesli Liviu na miznúci ostrov s názvom Natthaven. Ostrov patrí elfskému klanu Dokkalfar, teda tieňových elfom.

Uväznená Livia sa stretla s dokkalfarskou princeznou Skadiniou, ktorá má moc pohltiť čokoľvek – život, mágiu, hmotu, ba dokonca aj celé krajiny – pomocou temnej hmly.

Skadinia sa snažila zachrániť svoj ľud pred princom Arionom z klanu Ljosalfar, teda svetelných elfov, a zradcami z Večného kráľovstva, ktorí stáli na jeho strane.

Ak sa však jej hmľa použije na zlé účely, zatvrdí jej srdce, a hoci sa pokúsila pomôcť Livii, musela použiť svoju mágiu s krutým cieľom. Keď Livia našla cestu späť k Večnému kráľovi, morskí féri sa prvýkrát zjednotili so zemskými, medzi ktorých patrí aj magický klan nazývaný alverovia.

Alverovia a féri zaútočili na Natthaven, aby porazili zradcov a Ariona, skôr ako sa proti nim postavia elfské klany.

Počas bitky sa zistilo, že dokkalfarský kráľ upadol do prekliateho spánku a jeho vnučka Skadinia sa ho snažila chrániť.

Alverský princ Sander takmer zomrel jej mečom a jeho dvojča Jonas použil svoju schopnosť vnieť do mysle nočné mory, aby elfskú princeznú premohol.

Zradcovia prehrali a Arion utiekol na územie svetelných elfov, no Skadinia a jej starý otec museli čeliť férom. Livia nástojila, že elfská princezná sa jej pokúšala pomôcť, skôr ako po použití svojej hmly ochladla, a že bojovala len preto, aby ochránila elfského kráľa.

Dokkalfarský kráľ prezradil, že Skadiniina temná mágia sa nedá použiť proti nikomu, kto je s ňou spojený príbuzenským väzkom, inak by sa poškodila jej duša. Keďže medzi féorskymi ríšami existuje veľa väzieb a rodinných spojení, princ Jonas z alverských klanov požiada jej starého otca, aby sa mohla stať jeho manželkou.

Princ zložil magickú prísahu, že bude chrániť všetky zemské ajorské kráľovstvá a vzhľadom na toto puto verí, že sobáš s elfskou princeznou zabráni jej temnej moci ublížiť jeho blízkym, keby sa Arion raz vrátil a chcel by ju znova využiť.

Kráľ tieňových elfov s tým napokon ochotne súhlasí.

Prolog

CENA VOJNY

Jej starý otec to oznámil s náznakom radosti: do konca týždňa bude mať princezná manžela.

Svoj sľub zloží princovi z ríše zvláštnych čarov, ktorý stál na opačnej strane v boji medzi férmi a elfmi.

Výhodné manželstvo bolo vždy jej osudom. Elfská princezná však neočakávala, že jej budúcim manželom sa stane muž, s ktorým sa stretla na bojovom poli! Muž, ktorému svojimi magickými schopnosťami takmer zničila rodinu.

Princezná dobre vedela, že toto nie je manželstvo z rozumu, ale z pomsty.

Princezná sa obetuje za všetky škody, ktoré spôsobil jej ľud, za všetky previnenia elfov.

Jej manžel, jeho rodičia a blízki budú chránení pred čiernou mágiou, ktorá sa v nej ukrýva, len čo sa s ňou ožení. Ona im nikdy neublíži, ale žiadne pravidlá tohto spojenectva nevyžadovali, aby sa jej budúci manžel zachoval rovnako.

Krutosť, nenávisť a hnev – len to očakávala od svojej novej rodiny.

Nečakala však, že dotyk nepriateľa roztopí ľad v jej srdci,
kráľovstvo vrahov sa stane jej domovom a princ nočných môr
bude milovať monštrum v hmle.

1. kapitola

ZLODEJKA HMLY

B yť na strane porazených v boji je nanič. Víťaz si vždy vyberá odškodné a z mojich obmedzených skúseností súdim, že je to vždy niečo hrozné. Napríklad nič netušiaca nevesta pre krutého princa, ktorý si chce s niekým vybaviť účty.

Zhlboka som vydýchla. Elfské slivkové víno, ktoré som si naliala do hrdla, ma páliło v žalúdku. Jednou rukou som sa oprela o kamenný múr a čakala, kým sa mi žalúdok upokojí, aby som mohla kráčať ďalej po tmavej dláždenej cestičke. Mesiac sa napoly skrýval za hustými mrakmi a toto bola moja jediná šanca dostať sa na slobodu.

Keď férske armády napadli môj ľud na ostrove tieňových elfov, nezostávalo mi nič iné, ako vziať do ruky meč. A teraz niekto vymenil môj život za slávu a trocha malichernej pomsty.

Do zajtrajšieho západu slnka budem vydatá.

Bola som už taká opitá, že táto myšlienka vo mne vyvolala skôr sklúčujúci smiech ako slzy pod rúškom tmy.

Aký príbeh raz porozprávam svojim deťom – nebolo pochyb, že súčasťou tohto prekliateho spojenectva budú aj dedičia –,

malým deťom so žiarivým pohľadom, ktorý na mňa budú upierať, kým im budem rozprávať romantický príbeh o dni, keď si po mňa prišiel ich otec.

Mama, porozprávaj mi príbeh vašej lásky.

Ach, drobček, porozprávam ti, ako ma tvoj otec uniesol v žiare zapadajúceho slnka s okovami na rukách a so sľubom vernej nenávisti až do smrti.

Vyprskla som a znova som si hlúpo odchlipla z vína. Fľašku som odhodila do ružového kríka s tmavými listami a zahalila som sa do vlnenej kapucne, aby som zakryla striebristé pramene svojich vlasov, pripomínajúce svetlo hviezd.

Môj budúci manžel si ma chcel vziať za manželku bez akéhokoľvek dôvodu, teda ak nepočítam ten, že môj bývalý snúbenec bol princ z klanu svetlých elfov Ljosalfar. Práve princ Arion vyšiel do boja proti morským férom – spojencom môjho budúceho manžela.

No keď Arion po boji utiekol, ja som sa stala najlepším terčom pre nepriateľov, ktorí túžili po pomste.

Krv v žilách mi vrela od zlosti. Takmer som zakopla, keď som sa pokúsila kopnúť do kamienka v zemi. Víno mi stúplo do hlavy.

Mojím jediným zločinom bolo, že som bola naivná a nepredvídala som Arionove kroky, skôr ako ich urobil. No aj ja sama som bola nebezpečná.

Arion si ma chcel vziať z rovnakých dôvodov ako ten fér – aby mohol využiť temnotu v mojej krvi ako svoju zbraň. Môj budúci manžel si nepochybne privlastní moju schopnosť, len čo ma zlomí.

Moja schopnosť – mágia, ktorou ma bohovia prekliali – bola príliš nestála, príliš zradná, takže nemohla zostať nespútaná. Manželský sľub vytvorí nezlomné puto s mojimi novými príbuznými.

V našich mýtoch existovala dlhoročná viera, že elfovia nedokážu ublížiť svojim príbuzným bez toho, aby ich duše nepoznala temnota.

Nebola som si istá, či tomu ešte verím. V poslednom čase sa okolo mňa odohralo veľa toho, čo by sa dalo nazvať ublížením príbuzným.

Zovrela som ruky v päst, až som si začala nechty do dlaní.

Féri a iné zvláštne magické klany boli pospájané rodinnými väzbami naprieč kráľovstvami. Keď sa stanem ich príbuznou, teoreticky ochránia celé svoje kráľovstvá pred akoukoľvek hrozbou mojej temnej schopnosti.

Predierala som sa cez živý plot, aby som sa vyhla hlavným cestám. Vždy keď ma pichol trň, alebo keď sa mi strieborné vlasy zachytili o konár, preklínala som Ariona.

Bola to jeho vina. Možno mal byť zbabelý princ ten, koho predajú do manželstva ako pešiaka. Arion sa však ukrýval v svojom trblietavom paláci v Grynstade, na ostrove svetelných elfov, pravdepodobne sa ešte stále hneval, že nedosiahol svoje, a mňa nechal niest' bremeno jeho hlúposti.

Zajtra ma osud bodne ostrým nožom, ale dnes v noci ešte môžem žiť tak, ako chcem.

Vyliezla som z trnitého živého plota za dlhým domom zo svetlého kameňa. Možno keby ma chytili, môj nový klan by si povedal, že som príliš neposlušná a zrušil by svoj návrh na sobáš.

Trpko som sa zasmiala.

Nebolo pochyb, že ak ma chytí môj budúci manžel alebo jeho rodičia, skrátka mi utiahnu obojok.

Pri zadných dverách som si zložila kapucňu a uviazala na hlavu ľanovú šatku rovnako ako väčšina morských férok, aby im vlasy nepadali do očí. Vytiahla som strieborné krúžky, ktoré mi zdobili celý okraj špicatých uší.

Špičkou prsta som si pod oči naniesla trocha čiernej farby – takto sa maľovala väčšina spotených námorníkov na lodiach Večného kráľovstva.

Krajina morských férov usporiadala stretnutie s cieľom podpísať spojenectvo na znak dobrej vôle, takže dnes večer budem

predstierať, že som morská férika. Požičané topánky mi boli priveľké a ťažké pracký cinkali pri každom kroku. Z hodvábnej šatky som si vyrobila pásku cez oko.

Keď za mnou v živom plote zapraskala vetvička, obrátila som sa. Noc bola tichá. Navôkol nebolo nič okrem žiarivých hviezd, jagavého stupňovitého zlatého paláca na kopci a šplechotu hravých morských férov v príboji pri dokoch.

V krčme vládol hluk. Morskí féri vyspevovali veselé námornícke piesne o sirénach a duchoch ďalekých morí. Stoly obsadili korzári, obchodníci, strážcovia mimo služby, dokári a zopár nehanebných pirátov. Niektorí hádzali drevené kocky, iní si štrngali vyleštenými rohmi. Niektoré ženy sedeli na kolenách svojich milencov, iné s mečmi a v nohaviciach vyzerali rovnako nebezpečne ako muži.

Odkedy Večná kráľovná ukradla srdce zlému kráľovi a on jej nasadil korunu, ženy z Večného kráľovstva boli smelšie.

Prinajmenšom sa to povrávalo.

Dnes večer som z nich čerpala trocha sily.

Poslušná a pokorná elfská princezná mohla na chvíľu zaliezt' do prítmnia a uvoľniť miesto odvážnej morskej férike, ktorá sa práve vylodila a hľadala trocha rozkoše a zábavy.

Keď nikto nepozrel mojím smerom a ani z výklenkov nevybehli palácové stráže, aby ma odtiahli naspäť do mojich komnát, uznala som, že moje prestrojenie je primerané, a pristúpila som k dlhému barovému pultu zalepenému od rozliateho piva a niečoho, čo páchlo ako staré zvratky.

Stoly boli obsadené, ale väčšina miest pri bare bola voľná. Za barom stál len barman, ktorý drhol rohy na nápoje. Na poslednom mieste, jedným plecom opretý o stenu, sedel zhrbený muž v hrubom plátennom kabáte so slameným klobúkom stiahnutým do čela.

Zamierila som na druhý koniec, ďaleko od opilca.

„Pardon,“ zahundral drsne muž v klobúku s mäkkou strechou, keď sme sa zrazili.

Obišla som ho a pokračovala k stoličkám v strednej časti. Môže byť. Chcela som len trocha morského rumu a zopár hracích figúrok, aby som sa mohla pridať k jednému zo stolov.

Presne vo chvíli, keď som sa snažila prepchať pomedzi dva hracie stoly, sa hráči rozhodli navzájom sloвне napadnúť.

„Ty prekliaty podvodník!“ Muž s pochľpenou bradou a dvoma masívnymi krúžkami v ušiach vyskočil na nohy.

Zastal mi cestu, a tak som ho obišla.

„Nazývaš ma podvodníkom?“ Druhý hlas bol mladší, uhladenejší. Sedel na opačnom konci stola, takže som ho tiež musela obísť.

V nasledujúcej chvíli sa na seba protihráči vrhli. Stoličky sa šmýkali po drevenej dlážke, stoly sa otriasali a muži sa zapájali do bitky. S výkrikom som sa odvrátila od stolov, aby ma v tej bujarej bitke nezhodili na zem.

„Odstúp,“ povedal nespokojný hlas. Silné ruky ma chytili za ramená a odsunuli nabok, aby sa popri mne mohol pretlačiť ďalší fér. Na hlave mal čiernu šatku, v uchu zlatý krúžok a v očiach zlovestný lesk.

Možno som riskovala až príliš.

Doma na ostrove Natthaven som nemala veľa voľnosti, aby som sa mohla len tak potulovať. Ani v paláci morských férov – bývalých nepriateľov, ktorí elfom vôbec nedôverovali – ma nenechali bez dozoru.

Zhlboka som vydýchla. Určite nad tým len priveľa premýšľam, lebo ma znepokojil hluk a fakt, že som prvýkrát sama.

Po všetkých tých presunoch som sa ocitla tri miesta od opilca pri bare.

Pravdepodobne si ani nevšimne, že som tam. No predsa som ho obišla a klesla na vratkú stoličku.

„Čo si dáte, slečna?“ opýtal sa barman, ktorý ešte stále drhol ten istý roh.

Odkášľala som si a prehovorila hlbším hlasom, aby znel rovnako prefajčene a zachrípnuto ako hlasy mnohých námorní-

kov. „Hnedý rum. A zopár figúrok.“ Hodila som mu jedinú mincu, ktorú som mala – juvel –, elfskú menu.

Ak to barmanovi prekážalo, nedal to najavo. Na druhej strane, v súvislosti s blížiacim sa spojenectvom čoraz viac dokkal-farských elfov vstupovalo na férske územia, vždy keď za mnou – za svojou pochmúrnou vnučkou – prišiel kráľ.

Skončila som vo väzení, hoci som sa len snažila ochrániť svoj ľud. Mala som tušiť, že ak budem bojovať a odhalím, že moja hmla dokáže pohltiť celé krajiny, pre férov sa stanem hrôzostrašnou princeznou, rovnako ako pre mnohých elfov.

Čo som mala robiť? Nieкто z Arionových prisluhovačov uvrhol starého otca do zakliateho spánku. Bol bezbranný, zraniteľný. Musela som sa postaviť medzi férskeho bojovníka a kráľa.

„Čo robí taká krehká slečna ako vy na tomto mieste?“

Chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomila, že sa mi prihovoral opilec zhrbený o tri miesta ďalej.

Zamračene som si premerala vlastné prestrojenie. „Nevyzerám, akoby som sem patrila? Práve som sa vylodila.“

„Naozaj?“ zasmial sa hrubým, drsným smiechom. „Väčšina ľudí sem chodí, keď majú problémy s láskou. Čo trápi vás?“

„Netrápi ma nič. Chcem sa len napiť, teda ak dovoľíte.“

Opilec tresol do stola. „Nápoj pre dámu, Jazykorezač!“

Jazykorezač. Barman pri tom oslovení trochu ožil. Morskí féri mali tie najčudnejšie priezviská, aké si viete predstaviť. Každé bolo iné a súviselo s mágiou ukrytou v ich piesňach alebo s tým, ako zručne narábali s mečom.

Jazykorezač mohol byť zručný vo všeličom, ale rozhodne to neznalo príjemne.

„Už som sa na to chystal.“ Položil pred mňa roh v tej istej chvíli, ako sa opilec posunul o jedno miesto bližšie.

Preglgla som, zahanbená tým, že chĺpky na krku mi vstávajú dupkom, a potom som si priložila roh k perám. Pri všetkých bohoch, ako to páľilo. Mykla som sa, keď ma pohltil

saténový oheň, a cítila som, ako mi tekutina steká do hrdla a do žalúdka.

„Utekáte pred niečím, slečna?“ opýtal sa opilec. „Vyzerá to tak.“

Prinútila som sa napiť druhý raz. „Nemám kam utiecť. Prišla som si užiť posledné chvíle nezávislosti. Niežeby som jej predtým mala veľa.“

„Vždy ste boli dobré dievča?“

„Vždy.“ Ešte jeden hlt. Začínala som si zvykať.

„Čo je také strašné, že ste sa rozhodli stráviť posledné chvíle nezávislosti, ako vravíte, v tejto diere?“ Muž mávol rukou na barmana. „Bez urážky, Jazykorezač.“

Odložila som roh na bar a zalapala po dychu. „Idú ma predat do manželstva.“

„Hm.“ Muž na okamih stíchol. „Myslel som, že väčšine žien sa páči predstava, že majú partnera.“

„Ha.“ Smiech mi vyletel z hrude ako štebotavý morský vták. „Partnera? Skôr väzniteľa.“

„Myslím, že trochu preháňate.“

Mohol za to rum, alebo bol opilcov hlas odrazu uhladenejší, temný a hlboký?

Z plúc mi unikol všetok vzduch, keď sa ku mne muž natlačil a takmer ma zhodil zo stoličky. Odhodil klobúk na bar a stiahol si z brady hrubý vlnený šál.

Pri všetkých bohoch, *nie*.

Zelené oči zachytili môj pohľad. Boli také zelené, až som mala pocit, akoby som mohla vyjsť na rozľahlú lúku. Zopár pramienkov strapatých hnedých vlasov bolo tmavých, ale v inom svetle vyzerali takmer gaštanové.

Keď som ho videla v boji s mečom v ruke, oči mal čierne ako smola vďaka jeho desivej mágii.

Teraz mal na perách samolúby, idiotsky príťažlivý úsmev. Naklonil sa ku mne. „Nepáči sa mi, keď ma nazývaš väzniteľom, princezná.“

Môj budúci manžel.

Jonas z rodu Erikssonovcov.

„A-ako?“ To slovo sa mi prilepilo na jazyk.

„Musíme popracovať na tom tvojom zakrádaní sa. Si nápadná, ale tvoja neobratnosť nám poskytla čas, aby sme vymysleli tento drobný úskok.“ So smiechom mávol rukou na ľudí v krčme.

Dofrasa.

Všetci, čo sa mi postavili do cesty, od muža so strapatou bradou, ktorá bola zjavne falošná, cez bitkárov až po morského féra, ktorý ma odstrčil z cesty, si stiahli šály a šatky a odhalili tváre, ktoré som často vídala na chodbách paláca.

Boli to priatelia a spojenci toho prekliateho princa.

Obrátila som sa k barmanovi, ktorý ešte stále drhol ten istý roh na pitie.

Mykol plecom. „Prepáčte, slečna. Nesmiete chodiť za bránu.“

„Vieš,“ Jonas sa naklonil ku mne a vôňa jeho pokožky – zmes pergamenu, dubového dreva a vyšinutého chlapa – ma poškodila v nose. Potiahol ma za falošnú pásku cez oko a zachytil môj pohľad. „Myslel som, že si... prázdna. Od tej bitky vraj nič necítiš.“

Inštinktívne som stuhla a dovolila, aby ma studená hmľa stiahla naspäť a ochránila moje pocity. Bolo to ťažké, keď mi srdce bilo ako splašené.

Ten hrozný princ sa zasmial. „Nie, nerob to. Ani to neskúšaj.“ Mal tú drzosť nakloniť sa k môjmu uchu a zašepkať: „Už som videl oheň v твоjich očiach.“

Princ s mávnutím ruky cúvol, ale začula som kroky a drevená dlážka zavrzgala.

„Princezná Skadinia.“

Zatvorila som oči a bojovala s nutkaním zastonať. So zatŕatými zubami a zlosťou na princa nočných môr po mojom boku som sa obrátila na stoličke. „Dorsan.“

Osobný strážca môjho starého otca stál v zadnej časti hostinca. Za ním sa črtalo ďalších dvanásť členov dokkalfarskej kráľovskej stráže v tmavomodrých tunikách a s bronzovými kopijami.

Na Dorsanovej bledej tvári nebola ani jediná vráska, ktorá by naznačovala, že sa tento muž niekedy usmial. Chladný ako mramor, ale spoľahlivý ako príliv. Dorsan ku mne pristúpil a chytil ma za rameno. „Je čas vrátiť sa, slečna. Rokovania sa majú začať.“

Princ prešiel popri mne. „Čoskoro sa uvidíme, *drahá manželka*.“

Vrhla som naňho pohľad ostrý ako dýka, alebo som v to aspoň dúfala, a dovolila som elfským strážam, aby ma odvedli z hostinca za nevyhnutným osudom.

Naspäť k princovi z nočných môr.